

Mylėkime savo gimdytojus.

(Skaityt: 1 Kor. 13, 4—7.)

Szwentajam Rašte yra pasakta: „Gerbt savo tėwą ir motiną“. Tai yra pirmasis įsakymas su pažadėjimu: kad tau būtų gera ir kad ilgai gywentumei žemėje.

Gyvenime yra daug blogų waikų, kurie nemylī savo gimdytojų. Jie daro gimdytojams gėdą ir tuomi apsunčina jų gyvenimą. Szw. Rašte skaitome toki grasinimą nedoriams waikams: Kaip gi didi negarbė tam, kurs apleidžia tėwą, ir Diewo prateiktas tas, kurs erzina motiną.

Motina mylėdama savo waikus, užmiršta sawe, sawo garbę ir wertę. Szis atsitikimas motinos meilė labai gražiai apibudina. Amerikoje Naujorko mieste, wienos motinos jauna dukrelė paklydo gyvenimo kelyje. Mergaitė, gėdgdamosi sawo motinos, paliko gimtuosius namus ir iškėjo į didmiesčio gatwes. Bargas ir pažeminimas slėgė ją. Bet motina neužmiršo nors ir puolusios sawo dukrelės ir pasirūžo sugrąžinti ją į namus. Ji nusifotografawo ir sawo fotografijas išlipdė wišose dibešneše gatweje, ir prierašu: „Brangioji dukrele! Grįžk pas mane, aš tawe wis dar tebemyliu!“ Taip motina tikėjosi, surasti sawo paklydusią dukrelę. Tai rodo, kad taip darydama motina nē kiek nebrangino sawo wardo ir garbės. Žemės ir sawo garbe, nusilenkia prieš didžiąją motinos meilę.

Tacjiau, ar pasaulyje tikrai wienu tolia motina?! Ne. Tokių motinų labai daug. Mes wiši turime arba turėjome lygiai taip pat mus mylinčias motinas. Tik mokėkime suprastī, pažinti jas ir įwertinti sawo brangių gimdytojų meilę.

Motinos mums suteikia gyvenbę. Todėl jos labai dažnai paaukoja ir sawo gyvenbę dėl waikų. Pasakojamas toks atsitikimas: 1902 m. Martiniko saloje buwo žemės drebėjimas ir buwo sugriautas St. Pierrės miestas su 30 000 gywentojų. Noste žemės drebėjimo ir ugnikalnio išsiweržimo metu buwo daug laiwy ir jie užsidedė. — Wiename laiwe pasirodė moterikė, rankose laikydama sawo kūdikį. Liepsnos degino jos kūną. Motina, gelbėdama sawo kūdikį nuo mirties, parpuolė, sukniubo ir sawo kūnu apglėbė sawo waikelį. Wėliau ją rado mirusią, bet jos kūdikis buwo išgelbėtas.

Ir mūsų motinėls juk wišados, per wišą mūsų gyvenimą saugojo mus nuo wišų nelaimių.

Niekas mus gyvenime taip nemylės, kaip mūsų geroji mamytė. Motinos meilė yra taip didelė ir taip gili, kad žodžiais jos negalima apimti ir išreikšti. Gyvenime ga-

lima rasti daugybę atsitikimų apie motinų pašiautojimus sawo waikams. Jų atšs wis nukreiptos į waikus, jų mintys šeka ir lydi waikus wišur, wišada, jų žirdis nuolatos dreba dėl galimos nelaimės sawo šūneliui ar dukrelei.

Motinos meilė yra šwenta ir škaisti. Soje nėra nei sawymeilės, nei egoizmo, nei išškaicziawimo, nei ko kito. Apie meilę ap. Powilas taip sako: „Meilė yra kantri, yra maloninga, meilė nepawydi, nedaro pikto, nepasipuczia, nėra iššifelianti, neieško, kas jos yra, nesirūstina, neštaria pikrame, nesidžiaugia iš neteisybės, bet džiaugiasi iš tiesos. Nors czia apaštalas kalba bendrai apie meilę, bet tokią meilę, kuri czia išwardinta galima rasti tik pas motinas. Kada jos rūpinasi mumis, mūsų gyvenimu ir kiekwienu mūsų menkniekiu, ir džiaugiasi mumis, tada mes neįvertinam sawo motinų ir jų meilės.

Daugelis waikų užmiršta sawo gimdytojus, negerbia jų, ir įenatwėje palieta dideltam warge. Atstiranda ir tokių kurie išdryšta ir ranką pakelti prieš sawo tėwus. Pasitaiko ir tokių, kurie pawydi net duonos kėnio, namo kampelio, įenatwėje.

Bet tas kam teko stowėti prie sawo motinos kapo duobės, ir jos jau nebeturi, tas gerai žino, ką reikšia motina. Tas žino, kad draug su motina, užpylė tikrąją meilę ir džiaugsmą.

Daugelis žmonių sawo gimdytojus teįwertina tik tada, kai klaiši kapų duobė atšyrė juos wišam amžiui. „Gailėstingumas padarytas tėwui ir motinai, nebus užmirštas“ — sako Szw. Raštas. Todėl ir mes tolia pat šwenta gražia ir didžia meile mylėkime sawo gimdytojus. Mylėkime, nes to ir mūsų Wiešpats Jėzus Kristus mokino tardamas: Mylėkite kits kitą, kaip aš jus mylėjau. O Wiešpaties didžią meilę, kuri wedė Ji net į mirtį, mes wiši pažįstame. Todėl šwėsdami Motinos Dieną, pasirodykim, kad ne wien žodžiais branginame ir mylime sawo gimdytojus, bet darbais ir tikra šwenta meile. Mokėkim būti dėkingi, suteikime motinai, jos garbei škirtoje dienoje toki džiaugsmą ar šokią dowanėlę, o už tai motinėls žirdis bus dėkinga ir laiminga.

Nes tik gimdytojai šioje žemėje ir šiame gyvenime tarp wišų žmonių neša ir parodo tą gražią meilę, kuri yra kantri, maloninga, nepawydi, kuri nedaro pikto, nesidžiaugia neteisybe ir nieko sau neieško. Amen.

Krikščionybė Azijoje.

(Tęsinys.)

Tas veikimas, kaip paaiškėjo Mysore konferencijoje, yra jau labai placziai išvystytas, kad Europos ir Amerikos jaunuomenės organizacijų atstovai tiesiog buvo tuo veikimu ir jo pasiekimais nustebinti.

Prie Indijos jaunuomenės judėjimo krikščioniškąja kryptimi prisideda Burmos ir Ceylono salos krikščioniškoji jaunuomenė. Per visą Indiją dabar eina jaunuomenės tarpe viena kito, viena su kita rungdamosi, keturios srovės: tautiniai induistinė, komunistinė, panislamištinė ir ekumeniniai krikščioniška srovės. Manoma, kad laimės tautiniai induistinė ir krikščioniškoji evangeliška srovės, nes joms abiemis pritaria Indijos tautinis vadovas Gandhi.

Persija.

Pirmojo amžiaus pabaigoje krikščionių jau buvo Persijoje. Iš Sirijos krikščionybė plėtėsi į visą Persiją ir trečiame amžiuje jau buvo susikūrusi savistovė persų krikščionių bažnyčia. Ta bažnyčia palaikė ryšius su Romos valstybės krikščionių bažnyčia, bet turėjo savo vyriausiąjį vyskupą Selencijos mieste. Ketvirtą amžiaus pabaigoje, kada Romos valstybėje krikščionių persekiojimai baigėsi, prasidėjo Persijoje kruvini krikščionių persekiojimai. Buvo laikai, kada Romos valstybės rytinių provincijų krikščionys, vengdami persekiojimų, bėgo į Persiją ieškoti prieglaudos. Nestorijaus šalininkai, tremiami iš Romos valstybės ciešorių įsakymu, pulkais keliavo į rytus ir tūkstančiai jų apsigyveno Persijoje. Penktame amžiuje Persijos krikščionys perėmė Nestorijaus mokslą ir 499 metais atsiskyrė nuo Romos valstybės krikščionių bažnyčios. Persektuojamams aprimus, Persijos krikščionių bažnyčia labai sustiprėjo ir net plėtė krikščionybę toli už Persijos sienų į Kiniją ir Indiją.

Užkariavus Mohameto pasekėjams arabams 651 metais Persiją, krikščionims vėl prasidėjo wargo ir persekiojimų laikotarpis. Buvo laikai, kada Persijos kalifai leido krikščionims atsigauti, bet tokie tikėjimo laisvės laikai neilgai tęsdavosi. Vis ir vėl susidaro krikščionių persekiojimų bangos iš naujo. Krikščionių Persijoje vis dar buvo iki keturioliktojo amžiaus. Vienas, kitas Persijos waldowų buvo priėmę krikščionių tikėjimą ir rodė, kad krikščionybė Persijoje vėl išgalės. Bet keturioliktojo amžiaus pabaigoje Persijos waldowas Tamerlanas baigė krikščionius išnaikinti ir Persiją padarė mohametoniška valstybe. Romos katalikų wienuosiai, pranciškonai ir domininkonai, mėgino misionuoti Persiją ir atgauti ten krikščionybę, bet be pasisekimo. Tie būdavo ištremiami, užmušinėjami ir kalinami. Tokiu būdu krikščionybė Persijoje, ilgas amžius kovojo už savo buiti, visai užgeso ir užleido savo vietą Mohameto tikybai, kale kurios atsigawo ir senoji persų tikyba parsižemas. Naujaisiais amžiais buvo vėl mėginta krikščionybę iš naujo skelbti ir plėsti Persijoje bet be didesnio pasisekimo. Nes kur jau karta buvo krikščionybė išgalėjusi ir išnyko, ten sunku ji be atgauti. Apmirimo laikai tęsiasi tada žimtais metų.

Šiuo laiku Persijoje krikščionybės platinimo darba dirba laikurių kraštų ewangelikų misijų misionieriai. Bet apcziupiamų darbo waisių kaip ir nematyti. Kiek geriaus sekasi tai taip wadinamų ewangelikų sektų misionieriams, kurie neorganizuoja krikščioniškų parapijų, nestato bažnyčių, bet weikia nežymiai ir be didelių išvirkšinio krikščioniškumo pažymių. Miestuose steigama mokyklos ir mėginama organizuoti jaunimas krikščioniš-

lais pagrindais, bet be didesnio pasisekimo. Kaip wisir, taip ir Persijoje mohametonai didžiuojasi sawo „pranažu“ Mohametu ir jo sukurtą tikybą laiko geriausią ir wisių kilniausią. Tie su panieka žiūri į krikščionius ir jų netencija. Nors persai iš prigimties ir kilnesnio būdo žmonės kaip turkai arba arabai, bet tolerancijos jausmas prieš krikščionius, ypatingai prieš krikščionius persus, jiems yra swetimas.

Persijoje pasėmingiau dirba tai taip wadinamos „mohametonų misijos“ misionieriai. Tie specialiai labinasi tam tikrame institute Kairo mieste, Egipte. Tie gerai pažįsta mohametonų tikybą, jų raštus bei papročius, todėl pasėmingiau gali weikti ir plėsti krikščioniškąsias mintis jaunuomenės tarpe, prisitaikant prie wietos papročių ir pažiūrų.

Kas pasakytą apie Persiją, tinka ir Persijos kaimynėi, Auganistanui kaliai. Ir ten kadaise krikščionybė buvo be išgalinti. Bet šiuo laiku ir ten wprauja mohametonų tikyba. Krikščionybei pasireikšti ten sunku ir krikščioniškos misijos kreipiasi į tas tautas bei dirba tose kalyse, kur lengviaus galima weikti ir kur stambeldžiai ištropė laukia ewangelijos kwiesos. Ši kalis kaip ir Persija, bei kitos grynai mohametoniškos kalis, paliekama ateicziai. Jei kada Islamas bendrai susilpnės ir jo reikšmė tų kraštų gywenimui sumažės. Europos kultūrai besipleciant, Azijoje, tada, gal, ir krikščionybė ras atwirą kelią į tas kalis. Bet dabar widurinė Azija yra mohametonizmo twirtowė, iš kurios jis siuncia sawo dwasines jėgas ne wien į wiskus Azijos žemyno kraštus, bet ir į Afriką, net į Europą. Persų išminčių raštai yra panaudojami mohametonų mokslininkų ir priwalo tarnauti Islamo tikslams. Tų išminčių mintys, pridengtos Mohameto mokslo skraiste, labai platinamos Europos kultūringųjų tautų tarpe ir randa atgarsį. Šitas ypatingai trukdo krikščionybės weiklai Persijoje ir kitose rytų kalyse.

(Bus daugiau.)

Laimingas, kuris turi motina.

Je motiną turi dar, tai džiaugkis labai,
Nes šitame pasaulyje ne kiekvienas turi tai.
Dėkoti gi Dievui iš gilios širdies
Ir gerbti motinėle iki mirties.

Daug už tawę ji wargo, daug kentė dėl tawės,
Prie lopšio prarymojo per dienas, nakteles
Budėjo wisad už tawę, ji mielai,
Nėžiojo ant rankų tawę kai sirgai.

Majam tebebūnant, kaip džiaugėsi ji,
Kai pirmą žodelį tarė dar lopšny,
Kaip džiaugėsi ji, kada wos tiktai
Dar pirmus gywenimo žingsnius žengei.

Ji Diewą pažinti mokino tawę,
Dėkoti Jam kas rytą, — wėlai wafare.
Kaip reikia priklaupiti, kaip melstis turi, —
Kad tik nepailstum skausmų sukury.

Todėl motinėle mylėsi karštai,
Kad ji buvo wis prie tawės wabadai.
Lantyt ją, pagerbt ją, mylėt iš širdies,
O wargstancziai pagelbos ranką išties!

Bet jei motinėle jau ilgis kape, —
Regali palaiminti šiandien tawę,
Prilankęs jos kapą, su žodžiais maldos
Prašyt jai Aukščiausio ramybės saldjios.

II. II.

Konfirmandai.

Ant slenksčio gyvenimo stovi, —
Neaiški, tamsi ateitis.
Pasaulis maloniai vilioja
Ir puošia takus gėlėmis.

Bet štai, ten angis susirangius, —
Ji tyko įgelti tave. —
Tad švesdamas dieną šią brangia
Aukok Dievo valiai save!

Visur vis krikščioniškai elkis,
Kaip ginkla tikėjimą imk!
Nors nuodėmių debesys telkias
Nors supa tave jos aplink,

Jei Kristus gyvena širdyje,
Tai niekas įveikt neįstengs;
Kas dvasinį ginklą įgyja,
Tas priešui galvos nebelenks.

Ant slenksčio gyvenimo stovi, —
Kas bus gi toliau — nežinai ...
Pasaulis gėlymais tau moja,
Ir žada žydėti amžinai.

Bet ten, štai, angis susirangius
Ji siekia įgelti tave.
Todėl kelk akis vis į dangų,
Paduok Dievo valiai save.

M. Z.

Sūnus peraugo tėvą.

Tėvas gėrė, sūnus vis žiūrėjo. Tėvas buvo stipraus sudėjimo, nors daug išgerdavo, bet vis laikydavosi ant kojų. Nors tėvas skaitėsi krikščioniu, bet jo stalas per visas šventes ir esant svečiams, visados buvo papuoštas gėrimais. Vienas kaimynų jam tarė: „Ar negeriau būtų atmesti tą gėrimą, arba daryti tai slapta, kad sūnus nematytų.“ „Slaptai! Ne! Te sūnus mato ir mokinasi iš tėvo būti vyru ir turėti saiką.“

Praėjo daugelis metų. Tėvas mylėjo sūnų, jį lepio visaip dėl jo didžiudamas ir sūnus ėjo tėvo pėdomis. Bet tėvas vis gėrė, o sūnus tik žiūrėjo.

Kai kartą tėvas su savo draugu sėdėjo prie stalo ir buvo gerokai įsigėrę, atsivėrė trobos durys ir įgriuvo prisigėręs sūnus. Tai buvo tėvo sūnus. Tėvo veidas apsiniaukė. Pasirodė gilios raukšlės kaktoje. Jis sugniaužė kietai kumštį ir priėjo prie sūnaus. Ir stovi tėvas prieš sūnų, abu prisigėrę. Bet sūnus visa galva už tėvą aukštesnis, jaunas, pilnose jėgose, ir tėvas suprato, kad dabar sūnų gerinti yra per vėlu, nes sūnus praaugęs tėvą. Tėvas nuleido pakeltas rankas.

Tėvas daugiau nebegeria. Tėvas sūnaus nebelipina, bet sūnus eina tėvo pėdomis dar greičiau, dar smarkiau negu tėvas. Ir dabar sūnus geria, bet tėvas žiūri. Tėvo balta galva vis nulinkusi. Iš jo veido galima matyti, kad jis kenčia, o jo sąžinė jam vis kalba: „Tasai yra tavo sūnus ir tu buvai jo augintojas.“

Akys, kurios tėvą išjuokė.

Garbingi tėvai turėjo vienintelę dukrelę, kuria labai mylėjo. Dėl jos gyvenimo, dėl jos mokslo nieko nesigailėjo ir išleisdavo net visą savo menką uždarbį. Duktė baigusi mokyklas, pradėjo gyventi lengvabūdės gyvenimu. Ji susidraugavo su vieno fabrikanto sūnumi, kuris gyvenime ieškojo tik vien malonumų. Tėvas barė ir graudeno dukterį, bet ji tėvo pamokinimus pavadino „Nojaus laikų pamokslais“, o jį patį kvailiu. Nežiūrint į tėvo barimus ir motinos ašaras, ji savo lengvabūdišką gyvenimą tęsė toliau.

Po kai kurio laiko, mergaitės garbintojas išsirinko sau kitą.

Gėdos pykčio ir pavydo apimta ji pasiskandino upėje. Po savaitės laiko vanduo išplovė lavoną į krantą. Giliai nuliūdę tėvai beveik nebegalėjo pažinti savo dukrelės. Jos kūnas buvo išmirkęs, nuo saulės spindulių pageltęs, o akys buvo paukščių išlestos. Tada tėvas pakėlė rankas į dangų ir tarė: „Viešpatie, Tavo žodis yra teisingas: Akį tėvą išjuokiančią ir motinos klausyt nenorinčią, tą turi varnai prie upės iškapoti ir jauni ereliai sulesti“. (Sal. p. ž. 30, 17.)

Lic. J. Pauperas

Kentėjimo prasmė.

(Tęsinys.)

Dažnai iš naivaus gyvenimo svaigulio išbudintieji, negalėdami ilgiau pakęsti apninkančio skausmo patys svaiginasi įmantriausiais būdais. Vieni svaiginasi narkotiniais svaiguliais, kiti pasineria moksle arba degina savo sielą kūrybos ekstazės kaitulyje. Didysis Goethe tik teorijoje, poezijoje buvo gamtos dievintojas. Bet gyvenimo tikrovė daugelio atžvilgiais Goethe dažnai nukopdavo nuo savo didžiųjų olimpinių aukštumų. Savo artumoje jis nepakęsdavo asmenų, kurie turėjo sužalotus veidus. Nemėgo kapinių. Vengdavo žiūrėti senstelėjusių žmonių paveikslų. Toks Niečė vėl negalėjo žiūrėti skausmingo Nukryžiuotojo paveikslo. Taigi minėti mastytojai samoningai vengė viso to, kas jiems galėjo priminti skausmą arba kentėjimą. Tik sergantis Šileris gyviau atjautė ir vaizdžiau galėjo išreikšti kitų žmonių pergyvenamą skausmą. Goethe ir Niečė kentėjime maža rado prasmės. Visoks kentėjimas jiems buvo skriauda, gamtos trūkumas. Tik Šileris savo veikaluose rodė, jog kentėjimas žmogų

gali taurinti, tarsi jį naujai atgimdyti. Todėl visai įtikinantis yra Levo Tolstojaus romanas „Prisikėlimas“, kuris rodo, kad ir Sibiran pasmerktas nusikaltėlis kentėdamas retežių ir šalčio skausmus, tuose kentėjimuose randa savo naujo gyvenimo prasmę, jog vertai dabar kenčias ką yra pelnęs savo piktais darbais. Ne mažiau įtikinantis yra Dostojevskio veikalas „Nusikaltimas ir bausmė“. Taigi gilūs žmonių protai nuvokia, kad kiekvienas kentėjimas turi savo gilią prasmę.

Thomas Mannas viename savo veikalų parodo Davoso kalnyne pomėgių ištroškusius džiovininkus, kurie visokiais būdais bando apsisvaiginti, kad užmirštų savo skausmą. Šie mirties kandidatai norėtų dar atsigriebti, išnaudoti kiekvieną gyvenimo akimirką. Taip darydami šie mirties kandidatai nori lyg labiau įprasminti savo gyvenimą, lyg geidulių tenkinimas jų gyvenimui turi suteikti daugiau vertingumo. Taip elgtis juos verčia didis nusiminimas, nusimanymas, kad mūsų visa buitį išnyks mirtimi. Davoso džiovininkų smaguriavimai, malonumų gaudymai, yra tik tuščios pastangos savo nelaimingam gyvenimui pridėti daugiau prašmingumo.

(Bus daugiau.)

Veskime kūdikius į šviesą!

Henrikas Dalmejeris savo knygoje „Kūdikių auginimas pagal bibliją“, rašo: Mes visi žinome, kad kūdikiai visur stengiasi pamėgdžioti suaugusius. Jie nori būti tokie, kokie mes esame ir daryti tai, ką mes darome. Aš pats būdamas mažas, savo motinai vis sakydavau: Kai aš užaugsiu, aš būsiu toks, kaip mano tėvas ir turėsiu net tokia pat barzdą. Bet motina mano kalbą vis pertraukdavo ir sakydavo: jei tu nori būti, kaip tavo tėvas, tai tu turi palikti visai kitoks. Motina matyt iš manęs norėjo visai ko kito, net ir ką kita pasakyti, bet aš vis žiūrėjau į tėvą.

Visi tėvai turi žinoti, kad vaikai visur juos seka ir visur juos lydi. Todėl būkite savo vaikams gerais pavyzdžiais. Pridėdamas ap. žodžius, aš noriu jums pasakyti: Būkite savo vaikams pavyzdžiais gyvenime, žodžiuose, meilėje, dvasioje, tikėjime, sąžiningume, širdies skaistume, pareigos atlikime ir visur, vesdami kūdikius vien į gerą. Saugokite juos, kad jie negirdėtų barnių, pykčių, gėrimų ir kitų nusidėjimų. Bet mylint ir bučiuojant juos, išodinkite jų jaunose širdyse Tą, kuris mus veda iš tamsybės prie savo stebuklingos šviesos.

Kelias į dangų.

Vienas kūdikis, būdamas sekmadienio mokyklos pamaldose, paklausė: Kur yra kelias į dangų? Kunigas dėl šio klausimo labai susirūpino. Ir jam kilo klausimas, ar jo mokykla iš tikro yra tas kelias į dangų? Ar jis nuoširdžiai jam patikėtais kūdikiais rūpinasi ir ar Dievą meldžia už juos? Ar tų kūdikių mokytojai taip pat prieš akis turi tą patį tikslą rodyti jiems kelią į dangų? Šis paprastas kūdikio klausimas sukėlė mokytojų tarpe gilaus ir didelio susirūpinimo ir vėliau jie svarstė ar mokyklos ir mokslas neša žmonijai palaimą, ar mokykla tikrai yra kelias, vedantis žmogų į dangų.

Ir mūsų laikais visi kunigai ir mokytojai turėtų neužmiršti šio vieno klausimo: Ar tas nemirtingas kūdikių sielas gerai išmokina kovoti šio gyvenimo kovą, nugalėti blogumus ir ar jie tikrai rodo, tiems, kurių jaunos sielos jiems patikėtos, kelią į dangų?

Kristaus kryžiaus likimas.

(Tęsinys.)

Šiandien yra žinoma, kad ciecorius Konstantinas Didysis trumpai prieš savo mirtį apsikrikštijo ir 330 m. vieną paminklą iš Apolo bažnyčios, esančios Romoje, į naujai statomą miestą, Konstantinopolį, pervežė ir pastatė. Paminklas iš pradžios buvo 76, o dabar beliko tik 40 metrų aukščio. Jis turėjo savo viršūnėje ciecoriaus paveikslą, kuris buvo į rytus atkreiptas, tekančios saulės pasveikinimui. Sakoma, kad Konstantinas Didysis ir vieno pagoniško dievo statulą iš Romos į Konstantinopolį pervežė ir po juo švento medžio liekanas paslėpė. 1081 m. statytą paminklą ištiko nelaimė. Žaibas nutrenkė viršutinę jo dalį. To meto ciecorius Manuelis Komnenosas paminklą vėl atstatė, tik sutrumpindamas jo aukštį. Dar ir šiandien yra arti viršūnės graikiškas įrašas, kuris nusako, kad pamaldusis ciecorius Manuelis šį paminklą atstatė. Jei paveikslas, kurį Konstantinas Didysis į paminklą įdėjo, tikrai iš to Kryžiaus medžio buvo, tai jo jau nėra, nes per žaibo įtrenkimą sudegė. (Bus d.)

Didžiųjų žmonių motinos.

Patarlė sako: „kokie tėvai, tokie ir vaikai“. Tai teisybė. Bet ši patarlė geriau ir labiau atitiktų gyvenimui ir pavyzdžiams, jei sakytume: „Koki motina, toks ir vaikas“. Ypač šis posakis tiktų kalbant apie didžiuosius žmones. Tai patvirtina daugybė pavyzdžių.

Žiūrėdami į didžiųjų žmonių ir jų motinų santykius, prieisime išvados, kad motinos savo sūnums su gyvybe kartu duoda ir visa tai, ką turi gražiausio ir kilniausio savo sieloje.

Markus Aurelijus turėjo didelę motinos įtaką. Pradžioje savo gražaus veikalo, pavadinto „Mintimis“, jis sakosi, kad netiktai nenori blogai pasielgti, bet ir mintimis vengia apie tai pagalvoti, tuo sekdamas savo motinos pavyzdžiu. Kai jis kalba apie dievų garbinimą, apie kilnius santykius su žmonėmis, apie paprastumą ir apie susivaldymą gyvenime, tai ir čia pavyzdžiu laiko savo motiną. Ji jam įkvėpusi dievobaimingumo ir geradariškumo jausmą. „Dievobaiminga, geradarė moteris“ — štai kaip jis vadina savo motiną.

Augustino tėvas buvo stabmeldys, o motina karštai tikinti krikščionė. Ir čia labai aiški motinos įtaka, kad jų sūnus Augustinas, pateko į krikščioniškosios bažnyčios tėvų skaičių. Savo jaunystėje Augustinas leido dienas ištvirtindamas — gyveno palaidūno sūnaus gyvenimu, dėl kurio vėliau atgailavo, šaukdamas: „O Viešpatie, jeigu Tu manęs nepalikai tokia sunkią valandą, tai tik dėl mano motinos, kuri dieną naktį verkė dėl manęs. Jos širdis kraujuose plūdūravo dėl manęs!“

Didysis poetas ir rašytojas Gėtė apie savo motiną atsiliepia šiais reikšmingais žodžiais: „Mano motina, savo širdingu, linksmu ir gyvu charakteriu išplėtojo man skonių rašyti ir pasitenkinimo jausmą kuriant poetiškus paveikslus.“ Kitoje vietoje savo atsiminimų, jis piešia svajojamąjį žmonos idealą ir išreiškia norą, kad ji būtų panaši į jo seserį ir motiną“.

Pestaloci buvo išauklėtas tik jo motinos ir parašė „Knyga motinoms.“ Didžiojo pedagogo nuomone, pirmasis švietimas turi išskverbti į žmogaus širdį, iš motinos širdies ir lūpų, kaip švietėsi ir auklėjosi ir jis patsai.

M.—

Motina.

(Siužetas skolintas.)

Tą moterį gerai pažinau. Žinojau taip pat ir jos vyrą, kad jis buvo profesorius ir turėjo daug pareigų. Kai kada ji buvo jauna mergaitė, paskui ištekėjo, o dabar žinau tik vieną jos vardą — motina. Tai didelis, brangus ir pilnas nesibaigiančios meilės žodis!

Ji turėjo mažą sūnelį, vardu Andrius, bet nelaiminga motina, sūnus buvo aklas! Teko matyti kaip ji dažnai lenkdavosi ant kūdikio lopšelio ir vis ieškojo, vieno ir to paties dalyko: jo akių žvilgsnio. Ir kaip džiaugdavosi, kaip būdavo laiminga motina, kai kūdikėlis praverdavo savo akeles, tačiau vis tamsias, vis neregės.

Ir gydytojas motinai patikrino, kad jos vaikutis liks aklas. Tai skaudi Dievo rykštė motinai, tačiau ji nenustojo vilties, kad jos mielas sūnelis dar kada nors bus išgydytas ir praregės.

Ji buvo kantri ir ištverminga motina. Dėl savo mažojo sūnelio nesveikatos nerėkė ir netriukšmavo, tik sėdėjo dieną ir naktį prie jo lopšelio ir daug galvojo. Ji galvojo apie savo nelaimę, galvojo apie Dievą, Kurio valioje yra kiekvieno žmogaus likimas.

Vėliau ji uoliai ėmė mokintis pas aklųjų instituto direktorių. Ji supirko daug knygų, pamokinančių apie elgesį su aklaisiais ir apie jų auklėjimą. Ji sėdėdavo valandų valandas ir dienų dienas prie Andriuko lovos ir mokinosi aklųjų pamokas, kad su viskuo gerai susipažinus ir vėliau mokinus Andriuką, nes jos kūdikėlio siela, kaip ir visų kitų žmonių, taipgi turėjo gauti šviesos, turėjo įgyti žinių apie savo tikėjimą, apie dorą ir garbingą gyvenimą, apie žemės ir dangaus Sutvėrėją. Ji dėl to aukojosi kaip tikra motina ir dėjo visas pastangas, kad kuo daugiau nors dvasinės šviesos gautų matyti jos mielas sūnelis.

Ji niekados neišėdavo iš namų viena, be vaiko. „Mudu abu teturime tik dvi akis, — sakydavo ji, — ir aš negaliu palikti jo patamsyje!“

Nelaimingasis vaikelis kalbėti pramoko jau pirmaisiais savo gyvenimo metais; bet ji nesistengė mokyti jo bėgioti.

Tada jis daug ko panorė, — kalbėdavo ji, — tada gims jam ilgesio jausmas, tada jis nerims ir kankinsis savo nelaimingu gyvenimu, klausinės mane, kas čia žemėje yra, tada man tikrai per skaudu bus. Aš nešiosiu jį tol, kol jis pats pradės bėgioti! Taip ir darė nelaimingoji motina.

Jie turėjo puikų sodą. Vieną gražią pavasario dieną, kai gamta buvo stebėtinai maloni, visas spindėte spindėjo neapsakomu grožiu ir dvelkė meilumu, ji sėdėjo su penkerių metų berniuku ant suolo ir pasakojo jam įvairius dalykus. Jos akys buvo užmerktos.

Ji ištisas valandas sėdėdavo užsimerkusi tarp pavasario gražumynų. Tai buvo tikrai mylinti motina! Ji nenorėjo matyti tūkstančių stebuklingai gražių Dievo sukurtų reginių, kurių jos kūdikėlio akys nė mažiausiai negalėjo pajusti.

Šitas sodas buvo vienintelė jų vieta. Kitur ji nenorėjo keliauti. Dabar mums abiems visvien, kur esame, — sakydavo ji, — bet kai jis paaugs, mes nueisime su juo prie jūros, kad jis išgirstų bangų ūžesį. Aš jam čia pasakosiu apie Dievo darbų didybę, apie putojančias bangas, apie laivus su dideliais kaminais, apie menkučius, audrų mėtomus žvejų laivelius...

Kiekvieną vasarą su Andriuku ji gyvendavo kaime. Ji leisdavo jam apčiupinėti ramius arklius, nuvesdavo jį pas karves ir avis, leisdavo jo rankai atsargiai paliesti plūgą ir akėčias, sėdėdavo su juo prie kaimo tvenkinio, kur pasakodavo jam apie plaukiojančių žašų ir ančių būrių kiekvieną judesį, pasakodavo apie greitą kregždutę, ir, prilaikydama ranka, leisdavo įbristi jam į vandenį.

Ji leisdavo jam kasinėti bulves iš vagų ir daug daug kitų dalykų paliesti rankutėmis; ji norėjo suteikti jam vaizdų, nupiešti jo sielai aiškius paveikslus. Taip ji lavino jo vaizduotę, nes ji žinojo, kad vaizduotė yra mūsų sielos akis, kurios niekas negali užmerkti, kurios žvilgsnio neapriboja jokie aki-račiai.

Berniukas kalbėdavo apie juntamus, rankomis paliestus daiktus. Kokį jis stebėtinai puikų vaizdą turėdavo susidaręs apie kiekvieną paliestą rankutėmis dalykėlį! Kai jis pasakodavo apie tai, tada jo motina tikrai laiminga jausdavosi.

Vieną kartą jis ją paklausė, kaip atrodo dangus, apie kurį jis tiek daug girdėjo iš jos lūpų. Tada ji nupiešė žodžiais jam dangaus vaizdą su tokiu šventu ugningumu, kokį tegali turėti tik tikra motina.

Kai ji jam taip kalbėjo apie dangų, uždėjusi savo rankas ant jo pečių, berniukas giliai ir sunkiai atsiduso, jo veidas suvyrėjo, iš negyvu akių išriedėjo kelios ašarėlės, kurios sunkiai spaudė jautrią motinos širdį, ir jis, skausmo kankinamas, pagaliau sušuko:

— O aš mamytė to viso negaliu matyti!

— Mano vaikeli, tu gali matyti, tu viską gali matyti; danguje tavo akys bus didesnės, šviesesnės ir gražesnės už manąsias!

— Ar tai tikrai tiesa, mama!? Ar aš tikrai galėsiu ten matyti?!

— Taip, tu matysi ir gerasis Dievulis parodys tau viską, ko tu darbar negali matyti!

— Taip pat gėles ir paukščius?

— Ir juos tu matysi, matysi vaikeli!

— O mama, kuomet aš galėsiu viską matyti?! ..

Visi šie klausimai sunkiai slėgė jautrią motinos širdį. Bet ji jam niekada nebuvo sakiusi, kad jis esąs nelaimingas. Ji visuomet stengdavosi pašalinti nuo jo tokius momentus, kurie kankindavo akląjį jos sūnelį.

Jie nueidavo dažnai ir į bažnyčią, bet kai kunigas skaitydavo Šv. Rašte apie aklųjų išgydymą, ji skubiai išsivesdavo jį į lauką, kad jis tų žodžių negirdėtų, kad jam nekiltų klausimai apie nelaimingą aklojo dalį, kad nenažadintų jam nenuraminamą šviesos regėjimo ilgesį! Kai ji skaitydavo jam iš Šv. Rašto, taipgi praleisdavo aprašymus apie akluosius.

Bet vis dėlto vaikas troško šviesos. Jis dažnai kalbėdavo apie saulės šilumą ir kai motina prisimindavo apie šviesą, tai jis tuojau klausdavo, ar ir saulė šviečia.

Tokie klausimai motinai tik sukeldavo sielos skausmą, nes ji negalėjo jos parodyti savo vaikui.

Ji bandė jį patenkinti muzika. Ji pati turėjo gražų balsą ir mokėjo gražiai skambinti fortepionu. Dažnai juodu skambindavo drauge. Smagu būdavo skambinti motinai vakare, kada nusileisdavo saulė ir sutemdavo naktis! Tada ji džiaugdavosi, nes abu buvo vienodi. Jai tada atrodydavo, kad ji paima iš sūnaus dalį jo nelaimės.

Kartais ji nagalvodavo ir apie mirtį. Koks jis bus vienišas, kai numirsiu aš, — krimsdavosi ji; — jei galėčiau palikti jam savo, nors jau ir išverktas akis, tada mirčiau ramiai! Bet dabar turiu gyventi, turiu žiūrėti už jį.

Vaikas taipgi labai mylėjo savo motiną. „Kad galėčiau praregėti nors vieną sekundę, — sakydavo jis, — tai pirmučiausiai norėčiau pamatyti savo gerąją motiną!“

Po keleto metų, aklasis Andriukas po trumpos ligos mirė. Skubiai nuėjau paguosti nelaimingosios motinos. Radau ją sėdinčią šalia jo, susikrėtusią, tylinčią su ašarotomis akimis. Ant balto priegalvėlio ilsėjosi graži kūdikio galvelė. Netoli degė šviesi žvakė. Mirusiojo akys buvo praviros.

Vargšė motina atsigręžė į mane. Jos veidas buvo išbalęs, kaip sniegas, akys giliai idubusios.

Ji lėtai priėjo prie manęs, paėmė mane už rankos, privedė prie atšalusio kūdikio lavono, parodė man šypsanti kūdikio veidą ir praviras akis, kurios po mirties nepaprastai spindėjo, ir ramiai tarė:

— Dabar jis regi ...

M. Z a b l o c k a s.

Bažnytinio gyvenimo bruožai Bazelyje.

Ewangelikų bažnyčia pergyvena šiuo laiku sunkius sunkumus. Vienur bažnyčia persekiojama, kitur vis daugiau atitolstama nuo bažnyčios ir jaučiamas atšalimas bei įsitingimas.

Bet ne visuose kraštuose šitokie reikšminiai pastebimi. Štai Šveicarijoje, jau pirmą kartą nuėjus į Bazelio didžiausią bažnyčią — miunsterį, teko nusitebėti, kad bažnyčia kupinai pilna klausytojų, nors toje bažnyčioje yra virš 3000 sėdimų vietų. Taip būna ne tik šioje iškilmingose pamaldose kurios nors šventės proga, bet kiekvieną šventadienį.

Ilgainiui teko įsitikinti, jog Bazelyje vyksta bažnytinis atbudimas. Parapijiečiai ne tik pamaldas gausingai lanko, bet skaitlingai dalyvauja biblijų walandėse, tikybškoje paslautoje ir surinkimuose. Pereitą savaitę staitė prof. Turnehjen paslaitą apie Kristaus vėl atėjimą. Buvo numatyta mažesneje salėje skaityti, bet jau bertainį walandos prieš paslaitą prisipildė salė: klausytojai turėjo pereiti į didesnę salę, kurioje irgi ne visi sutilpo. O Oksfordo grupės susirinkime tą pacią savaitę dalyvavo virš 1000 lankytojų. Būtų galima ir daugiau pavyzdžių paduoti, kaip žmonės veržiasi išgiršti Kristaus Ewangelijos.

Kokios to atbudimo priežastys? Jų yra keletas. Nežėjai to atbudimo yra pozitiwieji kunigai, nes Bazelyje, kaip ir visoje Šveicarijoje, dalis kunigų yra liberališkai nusiteikę. Tie pozitiwieji kunigai, newejdami jokios kowos prieš liberališkuosius kunigus, o tik imdami vėl skelbti iš persiliudijimo gywą Ewangelijos žodį, sužadino parapijiečius.

Pozitiwieji kunigai sawo gyvenimu ir elgesiu bei weikimu įrodo, jog jie iš persiliudijimo ir be baimės skelbia gywą Kristaus žodį. Sie nedaro jokio skirtumo tarp waringų ar turtingų, tarp tų, kurie wienai ir tų, kurie kitaip galwojo. Kur Kristus ir jo bažnyčia tampa priemonė skirtumams pabrėžti, ten nukrypstama nuo Ewangelijos tiesos, ten įvyksta atšalimas, ten bažnyčia nebėra šventųjų draugystė, nes ten įvyksta ignorawimas ir net persekiojimas tų, kurie atsisoja, pasakdami: „Čia nėra nei žydo nei graiko, čia nėra nei tarno nei laiswo, čia nėra nei wyro nei moters, nes jūs esate kartu wienas Kristuje Jėzuje.“

Šitą N. Testamento tiesą Bazelio bažnyčia praktiškai tuo būdu wkd, jog kiekvienam ewangelikui užsieniečiui suteikiamos tos pacios bažnytinės teisės, kaip Šveicarijos piliečiams, net bažnytinė rinkimo teisė. Kiekvienam atwykusiam ewangelikui užsieniečiui prisiuncijamas „Bažnytinis kelrodys“ (kirchliche Wegweiser). Šitoje knygutėje supažindinamas užsienietis su iwairiomis bažnytinėmis institucijomis, parengimais ir draugijomis.

Dwasiškliai čia aiškiai pabrėžia, jog tikėjimo ryšiai riša visų kraštų tikincuosius. Jei wienas narys kenczia, tai kenczia visi kartu.“ Todėl kowo mėn. buwo Bazelyje atlaikomos užmėldimo pamaldos iwairiose bažnyčiose už persekiojamą Kristaus bažnyčią wisame pasaulyje: Rini-joje, Rusijoje, Ispanijoje, Wokietijoje ir fitur. Ypatingai buwo mēldžiamasi už Martiną Niemeollerį, kurs wis dar kalėjime yra. Taipjau kiekvieną šventadienį paprastose pamaldose mēldžiamasi už persekiojamą Kristaus bažnyčią. Suk krikščionis pagal Šw. Raštą turi jaustis nariu to didelio wisą pasaulį apimancio krikščioniško surinkimo, nes mūsų tikėjimo išpažinime išpažįstame: „Titiu į wieną šwentą krikščionišką surinkimą“.

Nemažiau yra reikšmingas atbudimui žymus bažnyčių ir kunigų skaiczius Bazelyje. Miestas turi apie 170 tūkštanczių gywentojų. Apie 40% gywentojų yra titatikalai — katalikalai, žydai, sektų nariai ir t. t. Wis dėsto yra Bazelyje 16 bažnyčių ir nemaža mažesnių maldos namų. Kunigų yra 30, neskaitant wikarų ir 17 teologijos profesorų bei misijos mokyklos lektorių, kurių dalis

antraeilėse pareigose irgi parapijų kunigai. Taigi viso yra apie 40 kunigų. Po Didž. Karo keliolika bažnyčių naujai pastatytų su moderniškiausiais widaus įrengimais. Tuo būdu stengiamasi, kiek galima, praplėsti dwasiską parapijiečių aprūpinimą. Kiekwienoje parapijoje weikia iwairios bažnytinės draugijos kunigų wadowaujamoms. Bažymėti reikia konfirmandų draugijas, į kurias jungiam konfirmuotieji, kad jie neatitoltų nuo bažnytinio gyvenimo.

Be to bažnytiniam atnaujinimui padeda šios institucijos:

1) St. Chrištonos misijos mokykla, kurią keliolika mūsų krašto piliečių yra baigę. O ir šiuo metu ten keletas iš mūsų krašto mokosi.

2) Bazelio misijos mokykla, kuri ruošia pagonų kraštams misijonierius, irgi uoliai dalyvauja parapijų darbe. Mokyklos lektoriai skaito paslaitas parapijiečiams, atlaiko pamaldas, supažindina su misijų uždaviniais ir jų įwarbą.

3) Ypatingu atstingu gywam bažnytiniam gyvenimui yra šiandien Bazelio ew. teologijos fakultetas. Šių metų dekanas, žymusis prof. K. Barthas, sawo stipria ašmenybe weikia ne wien studentus, bet jis taria lemiamą žodį ir bažnytiniam gyvenime. Žymi dalis profesorių, kaip jau minėta, yra kartu ir parapijų kunigai, titi wadowauja iwairiems kursams, kur stengiamasi iwairias problemas krikščionybės šwiesoje aiškinti; dažnai skaitomos moksliškos bendro pobūdžio paslaitos iš kurios nors teologijos šakos šwiesuomenei ir titų fakultetų studentams.

Šios kelios žinios rodo, kad Bazelyje ewangelikų bažnyčia gywai weikia. Jos tarnai yra tikros Ewangelijos ir jos meilės skelbėjai. Todėl Šw. Dwasia juos ir jų darbą bei bažnyčią laimina.

Žinios.

Wokietija.

— Juldos katalikų wystupo wietininkas išleido balandžio 4 d. paraginimą tos wystupijos katalikams, kad jie visi balsuotų Wokietijos balsawimo dieną už Austrijos prijungimą prie Wokietijos.

— Wokietijos Ewangelikšios Bažnyčios wyriausios tarnybos prezidentas Dr. Werneris prieš rinkimus įsake wisoms ewangelikšoms Wokietijos provincijų bažnyčioms, kad po balsawimo šencančią dieną wisose ewangelikšose bažnyčiose būtų skambinama warpais 15 minučių, kaipto džiaugsmo išraiška. Tolsai skambinimas įwyko ir daugelyje bažnyčių buwo atlaikyta net padėkos pamaldos.

— Prijungus Austriją prie Wokietijos dabar Didžioji Wokietija turės 74 milijonus gywentojų. Iš jų 27 milijonai yra katalikalai. Tai sudaro 36% wisų Didžiosios Wokietijos gywentojų. Austrijos ewangelikai džiaugiasi prijungimu, nes tuo jie igauna lygias teises su wisos Wokietijos ewangelikais, kurių yra dauguma Wokietijoje. Austrijoje ewangelikai buwo laikomi antros rūšies piliečiai ir neturėjo lygių teisių su katalikais.

Turkija.

— Konstantinopoluje esama apie 800 mošejų — mohametoniškų šwentyklų. Iš jų tikrai 442 vyksta pamaldos. Kitos šwentyklos stowi tuščios ir apleistos. Wyriausybė bei leidus, Konstantinopolio miesto waldyba pasfelbė paroduodanti iš waržytynių 300 mošejų. Pirkejai galėstą daryti su jomis kas jiems tinka, įrengti garažus, sandėlius, frautuwes ar pasilinkšminimų wietas bei kino teatrus. Ne wien krikščioniškose šalyse nebebrangina žmonės sawo šwentų pastatų, statytų jų tėwų maldai ir šielos reikalams. Panašiai jau daro i Azijos šalių gywentojai. Po šwentowų statybos ir religinio kulto pakilimo laikų ateina jų griowimo ir religinio įsmukimo laikai.

Prancūzija.

— Šiais metais bus išleistas visoms Prancūzijos evangelikoms bažnyčioms bendras giesmynas. Tas giesmynas jau sudarytas ir visų bažnyčių vyriausybė patvirtintas ir priimtas. Šis jau spausdinamas. Giesmynas turės 67 Psalmes, 308 giesmes su gaidomis — chorais, 36 liturgines lietuvių giesmes, 35 šeimoms ir jaunimo šventėms pritaikytas giesmes. Giesmynas visais atžvilgiais pritaikytas šių dienų reikalavimams kaip formatu, taip menišku išleidimu. Bet giesmių turinio dvasios turas nepaliejtas ir siekia reformacijos laisvę.

Anglija.

— Žemuojuose Anglijos parlamento rūmuose buvo įneštas sumanymas leisti šventadieniais veikti kino teatrą. Vidaus reikalų ministerijos atstovas parlamente tam sumanymui griežtai pasipriešino, nurodėdamas, kad tas gali giliai tikincijų anglų nuostatai sugadinti ir išbausti liaudyje griežtą nepasitenkimo protestą. Tai taip brangina ir lietuvių anglai šventą dieną, naudodami ją vien tik tai dvasiškiesiems parengimams, pamaldoms ir poilsiui.

Czechoslovakija.

— Evangelikų Czechoslovakijos Bažnyčia teletu metu bėgoje labai išaugo staiciumi, pasėjo judėjimo: „šalin nuo Romos“. Iš Romos katalikų bažnyčios perėjusių į evangelikų bažnyčią yra tūkstančiai. Šitie naujieji evangelikai, auklėti katalikiškai, nepažįsta tikros evangelikos dvasios. Daugelis jų nėra matę Šventojo Rašto. Evangelikai kunigai Czechoslovakijoje kreipėsi į Württenbergo Biblijų Draugiją Stuttgarte, prašydami 10 000 Biblijų prisiųsti, kad jie galėtų besituriančias šeimas, jaunavedžius, jomis apdovanoti. Wokietijos kunigai renka savo parapijose wartotas Biblijas automis ir funkcija Czechoslovakijos kunigams, kad tie išdalintų savo parapijonams. Troškimas Dievo žodžio Czechoslovakijoje didėja ir ne evangelikų tarpe. Jaunuomenė džiaugiasi, jei gauna Šv. Raštą ir rankas toliau nors proga.

Sveicarija.

— Bazelio evang. misionijos Institutas praneša, kad per 1937 metus jis gavo iš Sveicarijos 80 000 frankų ir iš Wokietijos 60 000 markių daugiau aukų kaip 1936 metais. Tas rodo, kad krizei praeinant, žmonės vėl daugiau auksa misionijos reikalams ir rūpinasi Dievo karalystės platinimo darbais.

Rusija.

— Pasfelbus Rusijos vyriausybei, kad religija yra newaržoma ir jei randasi 20 asmenų, norinčių steigti religinę draugystę — parapiją, tai vyriausybė duos leidimą, pasipylė į vyriausybės ištaigas prašymų gausybę. Apie 15 000 prašymų yra jau paduota vyriausybės ištaigoms tuo tikslu.

Japonija.

— Japonijos evangelikai krikščionys įsteigė Tokio mieste evang. teologijos aukštąją mokyklą — akademiją, į kurią bus priimami studijuoti tiksliai japonai ir profesorius taipgi tiksliai japonai.

— Japonijos cėsorius Michado apdovanojo katalikų kardinolus, Vatikano žymius asmenis — veikėjus aukštais Mandžiutuo valstybės ordinais. Vatikano pasiuntinys Tokio vienoje savo kalboje pareiškė, kad Japonijos karas su Kinija esąs karas prieš bošewizmą ir su Romos katalikų bažnyčios idealais visai atatinamas.

Vatikanas — Roma.

— Vatikane numatoma kaituriose Europos kalbų steigti teologines seminarias rusų kalba, auklėti dvasininkus Rusijai. Tokia seminarija jau įsteigta Kamure, Belgijoje ir panaši esanti įsteigta Mandžiurijoje.

Rumunija.

— Šių metų gegužės mėn. 15 d. Rumunijos ortodoksų bažnyčios patriarchas Mironas, dabartinis ministras pirmininkas, vyks į Lenkiją reorganizuoti Lenkijos ortodoksų bažnyčios vadovą, metropolitą Dionizą, kuris perėjais metais lankėsi Rumunijoje. Romos katalikų bažnyčiai stiprinant savo veiklą Europos rytuose, tų kraštų ortodoksų bažnyčios pradeda gyviau veikti ir jungtis bendram darbui, norėdamos sustiprinti savo padėtį rytų Europos valstybėse.

Škotija.

— Šių metų liepos mėn. 6—11 dienomis įvyks Edinburge trečiasis viso pasaulio ew. reformatų bažnyčių kongresas.

Tauragė. Š. m. balandžio mėn. 10 d. įvyko Lietuvių Evangelikų S-gos Tauragės skyriaus narių ir prijaučiančių susirinkimas, kuris buvo gana gausus. Susirinkime Szilinės pr. mok. mokytojas S. Reimanas skaitė paskaitą: „Koks turi būti lietuvių evangelikų jaunimas“. Savo paskaitoje prelegentas nurodė, kad mūsų jaunimas turėtų labiau rūpintis evangelikų visuomeniu gyvenimu, kultūrintis, pasistatyti gyvenimo tikslą. To tikslo su pasiryžimu, tvirta valia, nusitikėjimu į Jėzų Kristų siekti visą gyvenimą. Paskaita susirinkusieji buvo labai patenkinti.

Susirinkime nutarta: 1) žiemet iškilmingai minėti, švęsti motinos dieną, į kurią įtraukti ir visą lietuviškąją evangelikų visuomenę; 2) padaryti viešą gatvės rinkliavą vaikų darželio naudai. Pageidauta, kad tas nors iš centro atvažiavusių paskaitų laikyti skyriui.

Naujų narių įsirašė 9. Susirinkimas baigta su giesme.

Dalyvis.

Sudargas. Čia parapijoje jau kuris laikas, maždaug nuo kun. M. Preiškaicžio išvėntinimo, buvo vėl kilę neramumai. Pradėta skleisti gandai, kad vienas jaunųjų kunigų noris įvesti ausinę išpažintį ir tam tikslui net parąšes, pertaisęs M. Viuterio katekizmą, kame esą įdėta net katalikiškos maldos. Kunigas stojo vienoj parapijėczių pusėj, o parapijos taryba kitą. Įsmuštį iš Ingwaros parapijėczių pradėjo rinkti parąšus ir auksas kelionei į konsistoriją kunigo autoritetui gelbėti.

Užfirti visiems žiems nesusiipratimams kelią Sudarge balandžio 18 d. Velykų antrą šventę buvo parapijos visuotinis susirinkimas, kame dalyvavo ir senioras kun. Gelžinis bei konsistorijos reikalų vedėjas p. A. Zuozuwaitis. Parapijai išaiškinta visi nesusiipratimai ir kaip parapiją liečią klausimai.

Be to, senoji parapijos taryba taikos ir sugyvenimo dēltai iš pareigų atsisakė, nors jos kadencija baigia tik rugpiūčio 15 d. Slaptu balsavimu išrinkta į naująją tarybą šie asmenys: 1. Anguraitis, 2. Kr. Balšaitis, 3. J. Petersonas, 4. A. Molis ir 5. J. Wagnaitis, o nuo wokieczių — 6. R. Szileris. Wisi reikė wilti, kad pagaliau įvyktų šantaika ir ramybė, kunigas sugyventų su taryba ir iššokėlius bei nepamatotų gandy skleidėjus sudraustų ir nuramintų.

Sziaipjau parapijoje yra geras choras, kuris, padirbėjus su juo, bažnytinio giedojimo meno srityje būtų gana tobulas, na, žinoma, ir parinkus įvairėni bei gerėsnį giesmių repertuarą.

Parapija neperlenai gavo iš Gustavo-Adolfo draugijos bažnyčios remontui 700 litus, o dar 2000 litų pašloa tikisi gauti iš konsistorijos.

Tikėsimės, kad taika ir sugyvenimas vėl griš į parapiją ir bendromis jėgomis bus galima siekti savo tikslų.

Turbarkas. Velykų pirmąją dieną Turbarke buvo laikomos pamaldos su konfirmandų įžengimu. Pamaldos buvo labai skaitlingai lankytos, taip, kad bažnyčioje ne

wisł galėjo sutilpti. Po įžengimo, buvo išbalinta Sz. Wafariene. Suklaupus konfirmandams apie altoriaus, kunigas pasakė trumpą pamokslą ir liepė wisus girdėtus ir išmoktus Dievo žodžius giliai įsidėti į širdį, nes ši diena yra jų atšinaujinimo ir naujos sandoros sudarymo su Kristumi diena. Buvo konfirmuota 10 mer. ir 28 berniukai. Pamaldas pagražino Turbarlo lietuvių ewang. choras pagiedodamas tris giesmes.

Rintai. Balandžio mėn. 16 d. šeštadienio vakare buvo nulaikytas Rintų Viet. Priw. Mokykloje dvasiškas susirinkimas, kuriame Dievo žodžiu patarnavo wienas brolis iš Klaipėdos. 1 Welykų šventės rytą susirinko žmonės paminėti Miešpaties Prisikėlimą Rintų kapinėse. Nors ir lietingas oras buvo, tačiau susirinko virš 100 žmonių. Pamaldose labai gražiai pasirodė Rintų „Jaun. Sandoros“ choras, kuris pagiedojo kelias gražias giesmes. Šventę pragražino taip pat ir „J. S.“ trūbininkai, pasidėdami skambiais balsais giedamas giesmes. Tokiu parengimu žmonės labai patenkinti, nes kapinės yra išpuodingiausią ir tinkamiausią vietą atsiminti Jėzaus Kristaus prisikėlimo.

Wilknyčiai. 1938 m. balandžio mėn. 24 d. „Ew. J. S.“ Wilknyčių štyrius šventė savo wienerių metų sukakties šventę. Šventė atšibavo Wilknyčių priwatinėje mokykloje ir prasidėjo antrą val. po pietų. Iš Klaipėdos ir iš Rintų buvo atvykę trūbininkai, kurie pagražino šventę. Štyrius choras sugiedojo keletą skambių giesmių. Sak. p. Szytrėks tarė gražius žodžius susirinkusiems. Buvo atšakytą ir eilių. Kadangi į tokią šventę atsilanko ir apylinkės wokiškai kalbą žmonės, štyrius pirmininkas p. Kawolis tarė ir wokiškai žodį. Choras taip pat pagiedojo ir dvi wokiškas giesmes. Šventė užsibaigė bendra giesme ir malda.

Wanagai. Sz. m. balandžio mėn. 4 d. Wanagų lietuvių mokykloje įvyko pasitarimas Motinos Dienos rengimo reikalui. Tam tikslui įrinktas komitetas, į kurį įeina pirmininku p. Macas, nariais Jreitagas, ir p. Kalwelis. Motinos Dieną numatyta švęsti gegužės mėn. 1 d.

— Balandžio 18 d. Welykų 2 dieną, 10 val., Wanagų ew. bažnyčioje įvyko jaunųjų metinė šventė, į kurią atsilankė daug jaunųjų ir senesnių žmonių. Pamaldose grojo bažnytinis trūbininkų orkestras ir giedojo jaunųjų mergaičių choras.

Pėjaicizai. Sekmadienį, balandžio 10 d., 2 val. po pietų, Pakto name pas Lapaitienę įvyko „Sandoros“ Pėjaiczių Moterų draugijos „Pagalbos“ metinis narių susirinkimas. Pagiedojus bendrą giesmę, pirmininkė ūf. Stubrienė atwėrė susirinkimą, paskaitydama iš Mat. ew. 21 persk. kartą paaiškindama šventraščio žodžius. Rastininkė surinko narių mokesčius. Be to, nutarė Motinos Dieną švęsti hiais metais gegužės 1 d. Dėgliuose pas pirmininkę Stubrienę. Waldyba pranešė apie pereinamųjų metų veikimą, iš to paaiškėjo, kad Pėjaiczių „Sandoros“ Moterų draugijos „Pagalbos“ štyrius ir jos narės yra daug pasidarbujusios sušelpdamos warginguosius ir serganciuosius. Rinkta nauja waldyba slapto balsawimu. Į waldybą balsų dauguma įrinktos sekancijos narės: Stubrienė iš Dėglių — pirmininkė, Saladauskienė iš Dwylų — pirm. pawaduotoja, Grimienė iš Pėjaiczių — sekretore, Pėžienė iš Kantwonų — kasininke ir Macienė iš Pėjaiczių bei Kilienė iš Kantwonų — waldybos narėmis. Po waldybos rinkimų buvo bendra kawa, laike furios pasidalinta mintimis ir pasitarta apie tolimesni veikimą. Aptarus dar kitus draugiją liečiančius reikalus, susirinkimas baigtas bendra giesme.

J. A.

Klaipėda. Per Welykas lankėsi Klaipėdoj retas swecijas. Tai buvo Ekumeninės Kristų. Jaunųjų Romišijos sekretorius R. H. Edwin Espy, kilęs iš Amerikos, bet hiaip dirbąs ekumeninio bažnytinio judėjimo centre — Zenewoje, Beje, didžiausią dalį laiko praleidžia p. Espy keliaudamas po iwairius kraštus. Ekumeninis kristų judėjimas siekia suartinti wiso pasaulio kristų tikybas — kaip bažnyčias, taip ir sekas. Tiesa, fatali tiktoji bažnyčia neprisidėda prie šios kristų. darbuotės wienijimo. Tačiau yra daug kristų. organizacijų, kurios pritaria toliam wiwuotiniam suartėjimui, stiprinanciam paczius tikinciuosius ir kristų tikybas idealus.

P. Espy pirmą kartą atwylkdamas Klaipėdon ir Kaunan, norėjo supažindinti Lietuwos kristų su kilniais pasaulinio masto judėjimo siekimais. Tai mums dar gana naujas dalykas. Nors pereinamais metais įwylkioji Dksfordo konferencija kaip tik buvo surengta šios ekum. bažn. susiwienujimo organizacijos, kurios pasitarimuose dalywawę Lietuwos atstowai Prof. Dr. D. Gaigalaitis bei Prof. D. Jakubėnas ir wėliau žodžiu ir per spaudą mus supažindino su konferencijos darbais ir apie šio veikimo patį judėjimą.

„Sandoros“ salėje pirmą Welykų dieną p. Espy, gani skaitlingai susirinkusiems klausytojams, išdėstė reikšmą kristų darbuose wienytis, kad būtų galima galinčiau atsilaisyti prieš plintanciją bediemybę ir kristų atsitolinimą nuo bažnyčios ir tikėjimo. Brangūs žodžiai buvo taikinti ir ypacz jauniems, kurie galėtų, būdami wieningi ir susipratę kristų, patarnauti plėsti pasaulnyje aukštesnių tikslų.

„Ew. Jaunųjų Sandoros“ Motinos Dienos minėjimai gegužės mėn. 1 d. krašte.

Klaipėda. Minėjimas prasidės 7 val. waf. „Sandoros“ salėje, Palangos g-wė 19a. Dalywaus keli kalbėtojai, choras bei trūbininkai ir bus atšakoma eilėraščių.

Smeltė. Štyrius minėjimą prawes kartu su wietine „Moterų Pagalba“. Pradžią 9 val. ryte Szilentos salėje, Malūnų g-wė 100 Nr.

Karklininkai. Szwencziama pas ūf. p. Kojelį Karklininkuose ir prasidės 3 val. po pietų. Kalbės wietinis parapijos kunigas. Szwentę pagražins wietinio štyrius choras bei trūbininkai ir bus deklamuojama eilių. Be to, motinėlems rengiama kawa.

Rintai. Minėjimas atšibus parapijos salėje 4 val. po pietų. Atwyls kalbėtojas iš Klaipėdos ir šwentę pagražins choras bei trūbininkai.

Dėgliai. Štyrius minėjimą rengia priešpiet ½ 10 val. pas p. Stubrą Dėgliuose. Atwyls numatomai trūbininkai ir giedos choras.

Aglonėnai. Įwyls 4 val. popietų Aglonėnų Mokykloje. Atwyls trūbininkai bei giedos wietinis choras.

Priekulė. Minėjimas įwyls ½ 2 val. Viet. Priw. Mokykloje. Minėjimą pagražins trūbininkai bei choras ir deklamacijos.

Muskyčiai. Štyrius szwenczia 3 val. po pietų pas p. Ramonaitį Kawoliuose kartu su Jaunųjų ūfininkų Rasteliu.

Wilknyčiai. Szwenczia kartu su Priwatine Mokykla 2 val. po pietų Viet. Priw. Mokykloje. Giedos choras ir bus deklamuojama eilių.

Wanagai. Sekmadienį, gegužės mėn. 8 d. įwyls Wanagų ew. bažnyčioje pirmkarczių įžengojimas. Wokiecziams pamaldos prasidės 9,30 val., lietuwiams 12 val.

Užsakyti priima redakcija, kiekwiena pakto įstaiga ir laiškininkai. Užsakyti redakcijoj laiškaščio kaina: metams 2 litai, ½ m. 1 litas ir ketwircziui m. 50 centų. Užsakyti pakto įstaigoje, kaina 2 litai 50 ct., pusei m. 1 lit. 50 ct. ir ketwircziui m. 50 ct. Peldžia Lietuwų Ewangelikų Susiwienujimo Bažnytinis komitetas. Redaguoja R. u. P. D. a. g. s. — Spaudė: „Lituania“, Klaipėda, Palangos gatwė 23-24. — Rankraščius ir užsakytus prašome siųsti šiuo adresu: Klaipėda „Lituania“, Dagiai.